

Friese meiden geven voetballes in Duitsland

Na strafschoppen terechte winnaars internationaal “Miniturnier”

Op zaterdag 16 september jl. was het, na weken van mailoverleg en voorbereiding, eindelijk zover: de speelsters van VV Bitgum MC1 kwamen naar Duitsland om eindelijk gepaste weerstand te mogen ondervinden.

Iets na 11 uur kwam het Bitgumer konvooi (de Hyundai van Diana Velle, de Mazda van Jannie Hiemstra, bestuurd door Jan Bakker en de VW-bus van Gea Postma) aan bij de afgesproken ontmoetingsplaats. Het weerzien was voor mij spannend: zou ik alle meiden nog herkennen?

Nee dus, maar met wat onderlinge hulp kwam alles goed.

Na zo'n 10 minuten rijden kwamen we aan op de Zollstraße waar frisdrank en echte Duitse Kuchen op de reizigers wachtten. Na acclimatisering, verkenning van de omgeving, het klaarleggen van de bedden in de grote schuur en het doornemen van de diverse recreatiemogelijkheden begaf de autocolonne zich richting Lathen. Jan, de meiden en ik stapten uit bij een Baggersee (= een meertje ontstaan door de winning van zand), de moeders reden door naar Lathen om daar inkopen te doen.

Onze groep maakte te voet een ronde om het meer (2 dapperen zwommen het meer over!), verwijlde een tijd in gepaste rust waarna Jan de groep bij elkaar riep voor een nabespreking van de laatste competitiewedstrijd.

Daarna hebben we nog een wandeling door het nagelegen bos gemaakt als mentale voorbereiding op de komende wedstrijden. De moeders waren met gevulde boodschappentassen inmiddels ook weer gearriveerd en om kwart voor 4 ging het terug richting trainingskamp Sustrum-Moor.

Na de nodige voorbereidingen op het culinaire en sportieve vlak was om half 5 het vertrek richting de Renkenberger Sportplätze. Na een spannende sightseeing-tour (ikzelf was het spoor in de Emsländer natuur ook even bijster en nam een verkeerde afslag) kwamen we rond half 6 een busje-met-knipperende-koplampen tegen, bestuurd door Klaus Brands, de organisator van het geheel en een kennis van mij uit de Duitse scheidsrechterswereld. Hij loodste ons veilig naar het sportterrein, gelegen aan de voet van de Uhlenberg (maar liefst 25 meter hoog!).

Het team dook de kleedkamer in voor een gedegen voorbereiding, ikzelf had mijn scheidsrechtersspullen meegenomen en na overleg met Klaus bleek dat scheidsrechter Rudi vertraging had; het kwam goed uit als ik het eerste potje (met Bitgum als 1 van de spelende teams) zou willen leiden zodat ik ook de kleedkamer indook.

Er waren 3 deelnemende teams, alle C-Juniorinnen: naast Bitgum de thuisclub SV Renkenberge en een team uit de omgeving van Kiel, TSV Barsbek. De Kieler meiden hadden allen van school 2 dagen vrij gekregen om in het kader van toverwoord teambuilding een 4-daagse trip naar het Emsland te maken waardoor het hele gebeuren een nog gemêleerder karakter had gekregen: teams uit Niedersachsen, Schleswig-Holstein en die Nederlande!

Om klokslag 18.00 uur begon de eerste wedstrijd tussen Bitgum en Barsbek. Er werd met 9-tallen gespeeld op een groot veld van 16-meterlijn tot 16-meterlijn met kleine goals, met inachtneming van de normale voetbalregels voor de duur van 30 minuten. Een extra handicap voor Bitgum dat immers niet gewend was om met buitenspel te spelen.....

Duidelijk bleek de botsing der speelstijlen: Duitse werklust gekoppeld aan fysieke kracht tegen het meer technische voetbal waar Nederland om bekend staat.

Bitgum kreeg waar het voor kwam: een gelijkwaardige tegenstander. De aanpassing aan de buitenspelregel verliep wonderlijk snel zodat een wedstrijd ontstond met kansen voor beide doelen, kansen die echter geen reguliere treffers opleverden. Barsbek scoorde éénmaal maar omdat de schutter zich in buitenspelpositie bevond bleef de stand zoals die was bij de aftrap: 0-0.

Daarna konden de buitenlandse gasten op de tribune plaatsnemen om te zien hoe de beide Duitse teams elkaar op typisch Duitse wijze bestreden: veel lopen, veel duels, weinig tactisch inzicht. Omdat de thuisclub (verzwakt door het niet meedoen van de speelsters uit Wipplingen, Kluse en Steinbild die ook deel uitmaken van de Spielgemeinschaft) met 1-0 verloor van Barsbek was de opgave voor de Bitgumer meiden eenvoudig onder woorden te brengen: winnen, liefst niet met 1-0 maar met 2 goals verschil.

Opnieuw bleek het verschil in speelstijl, nu echter met de beloning voor Bitgum: door een doelpunt van Liesbeth won Bitgum ten langen leste met 1-0.

Dat betekende Elfmeterschießen, oftewel strafschoppen nemen, oftewel de bekende loterij en zenuwtoestand, en wel tussen Bitgum en Barsbek. De meiden uit Bitgum en omgeving toonden zich hierin net iets bedreverner dan de Mädels van de Ostsee en scoorden 1x vaker. Gewonnen; van harte gefeliciteerd allemaal!!

Na een korte Siegerehrung (= prijsuitreiking) van Klaus kon aanvoerster Francien een fraaie leren voetbal in ontvangst nemen waarna de barbecue wachtte. De Friese delegatie had niet alleen voor Jacqueline en mij maar ook voor Klaus schitterende geschenken meegebracht die tijdens de barbecue werden overhandigd.

Rond 9 uur was het feest voorbij en begaf de blikken karavaan zich door het pikdonkere Duitse landschap zonder omwegen op weg richting thuisbasis. Daar stonden de tafels en stoelen nog klaar, en na een aantal versnaperingen zochten de jongste speelsters het bed op terwijl Jan, Diana en ik met de oudere meiden nog een nachtwandeling hebben gemaakt met als spontaan opgekomen thema “de sterrenbeelden”. Rond kwart voor 12 lagen de laatste gasten in bed en kwam een einde aan een lange, vermoeiende maar ook heel leuke dag.

De volgende ochtend rond half 8 waren de eerste meiden alweer wakker, hoewel de oogjes nog klein waren. Dat bleek ook tijdens het ontbijt bij de meesten nog het geval te zijn hetgeen de verwachting wekte dat de meeste broodjes zouden blijven liggen. Dit was echter een te pessimistische inschatting. Na het eten moest de boel opgeruimd en schoongemaakt en hier bleek het organisatietalent van Diana. “Ieder doet iets” was haar motto waarop in no time onze boerderij zich in dezelfde staat bevond als dik 24 uur geleden. Klasse, Diana!

Om half 10 was het vertrek en kwam een einde aan een veel te kort maar desondanks toch schitterend voetbalfeest. Speelsters, bedankt voor jullie positieve houding zowel op het sociale als op het sportieve vlak, begeleider en begeleidsters bedankt voor de perfecte organisatorische ondersteuning en voor de heerlijke en mooie cadeaus.

En tenslotte: houd dit team vast, VV Beetgum! Positieve speelsters en deskundige begeleiding met als resultaat: een geweldig team als visitekaartje voor de club!!

Naschrift: op vrijdag 22 september, geen week later dus, rond kwart voor 12 ging de brandweersirene in Sustrum-Moor. Vaak betekent dit dat er op de A31 een ongeluk is gebeurd, toch zetten wij iedere keer toch maar de radio aan. Al snel bleek wat er aan de hand was: de Transrapid, een magneetweef-trein die tussen Lathen en Dörpen rijdt, had met een snelheid van 170 kilometer per uur een op de baan staande onderhoudswagon geramd, deze wagen van 60 ton was op de trein terechtgekomen en had 23 passagiers doodgeplet, 8 andere mensen waren min of meer ernstig gewond geraakt. Dit was gebeurd vlak bij de plaats waar wij zaterdag voor de 2^e keer onder de zweefbaan doorreden.....